

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Τηλεγραφήματα. — Ὑπομονή! — Φρέσκα — Φρέσκα. — Θέατρον «Ὁρφεύς». — Καρμέλες. — Ἡ εὐεργετική ἐσπερίς τῆς κυρίας Lassalle. — Ἐντυπώσεις ὁδοιπόρου (Ζάκυνθος). — Ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Πάτρας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Δόκτωρα Tárreρ.

Νέαρ Ὑόρκην.

Ὑπάρχει εἰς Ξηροτάγαρον κουμουνδουρικὸς ἰδιότροπος ὅστις ἀπὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν τρώγει τακτικῶς πρῶτ', μεσημέρι καὶ βράδυ μὲ τὴν αὐτὴν τεραστίαν ὄρεξιν. Στοιχηματίζω μαζὺ σας ὅτι δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὅσον θέλετε. Δέχεσθε ; Βλέπετε ὅτι δὲν ἐκάματε τίποτε.

De Cock.

ΥΠΟΜΟΝΗ!

Ὁ Αἰὼν μᾶς ἀπάντησε.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ διθυραμβοῦντες καὶ ἐλληνοκοποῦντες κρεμῶσι τὸ ζουνάρι των διὰ καθγᾶ, ἀνταπαντῶμεν.

Καὶ δὲν εἶνε ἄχαρι νὰ μαλόνης μὲ τὸν Αἰῶνα. Ἐχεις εἰς τὰς χεῖράς σου τὸν γλαφυρότερον κάλαμον, τὴν μάλλον εὐστροφον διάνοιαν, τὴν πλέον τερετίζουσαν πένναν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὴν παλαίστραν, κύριε Αἰὼν.

Εἶπες ὅτι ὁ Ῥήγας ἀπεδείχθη μέγας ὄχι διότι ἔγραψεν ἐξεγερτήριά τινα, ἀλλὰ διότι ἔδειξε νοῦν πολιτικὸν βαθὺν κλπ.

Πολὺ καλά.

Ἀλλὰ ποῖον νοῦν δεικνύουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν τῷ μέσῳ τῆς κρισιμωτέρας στιγμῆς τοῦ ἔθνους των, ἐν καιρῷ καθ' ὃν ἡ Κυβέρνησις ἀγρώως φωνάζει : **αἶμα καὶ χρῆμα**, πε-
τῶσι τὴν λέξιν **ὕπομονή;**

Καὶ τί πρὸς τὸν σπεύδοντα ὑπὸ τὰς στρατιωτικὰς σκηνὰς λαὸν, τί πρὸς τὴν καταλιποῦσαν τὸ ἄροτρον νεολαίαν,

πρὸς τὸν ἀφαρπασθέντα ἀπὸ τῆς πεινώσης μητρός του υἱόν, ἂν οἱ μεγάλοι τῆς γῆς ἀπῆλθον εἰς τὰ λουτρά καὶ ἂν εἰ-
γήσει τοῦ διπλωματικοῦ μαντείου ὁ πολὺγλωσσος τρίπους ;

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι αἱ συμμαχίαι δὲν εἶνε περιτταί, ἀλλὰ εἶνε ἔργον ἄλλων οὐς ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἔθνους ἔθετο κυ-
βερνήτας. Τὸ δὲ ἔργον τῆς δημοσιογραφίας, τὸ πρῶτιστον
κατ' αὐτάς, εἶνε νὰ ἐγείρῃ τὸν ὑπνώττοντα ἐνθουσιασμόν.

Τώρα σὲ κρατῶ ἀπὸ τὸν πολιτικὸν κάλαμόν σου, κύριε
Αἰὼν καὶ σὲ ἐρωτῶ : Ποῖον αἶσθημα ἐξεγείρεις ἐν ταῖς καρ-
δίαις τῶν καλομαθημένων νέων οὐς ἡ ἐπιστράτευσις ἐκά-
λεσεν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ στρατοῦ ἀναφωνῶν τὴν λέξιν
ὕπομονή ἐν στιγμῇ καθ' ἣν χίλια ἀντιστρατιωτικὰ
ἰδέαι κυκλοφοροῦσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς τρυφερᾶς νεολαίας
τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων ;

Σύρεις τὴν χεῖρά σου βιαίως καὶ θέλεις εὐστροφῶς νὰ
μοῦ διαφύγῃς, ἀλλ' ἐγὼ θέτω νέον πρόχωμα καὶ σὲ ἐρωτῶ.

Βεβαίως δὲν ἀρνεῖσαι ὅτι ὁ εἰσαχθεὶς ξένος βίος διέφθειρε
τὸν ἐλληνικὸν χαρακτῆρα. Δὲν ἀρνεῖσαι ὅτι ἡ εἰσφορήσασα
ἐκ τῆς Ἑσπερίας πολυτέλεια ἐμάρανε τὸ ἐλληνικὸν τοῦ
1821 φρόνημα. Τοῦτο οὐδεὶς ἀρνεῖται. Καὶ ὅστις τὸ ἀρ-
νηθῇ δὲν εἶνε Ἑλλήν, ἀλλὰ προδίδει τὴν πατρίδα του.

Λοιπὸν ἀφοῦ μετὰ τῆς φουστανέλλας ἀπώλεσε τὸ ἔθνος
καὶ τὸ στρατιωτικὸν του φρόνημα, ἐννοεῖς τώρα πόσα θού-
ρια καὶ ἐξεγερτήρια χρειάζονται νὰ ἐξεγείρωσι τὴν ἐλληνι-
κὴν νεότητα ;

Φοβεῖσαι μὴ εὐρεθῶμεν μὲ τὰς φωνὰς μόνον καὶ τοὺς
στίχους.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ θεωρήσῃς ὡς τὸ δυσσιωνότερον ση-
μεῖον τὴν νεκρικὴν σιγὴν ἢ καὶ τὴν ἐλλειψίν των πειρητῶν.
Οὔτε εἰς στίχος ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις !

Καὶ ὅμως ἦτο ὁ καταλληλότερος χρόνος τῆς συγκινήσεως
ἐὰν ἡ παρούσα κατάστασις ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐστηρίζετο.

Πλὴν τῆς κυρίας Ἑλένης Δερέκα, ὅτις ἀπήγγειλε τὸ θού-
ριόν της ἀπὸ τῶν ὁρέων τῆς Ὀθρυος, ἐν Ἀθήναις οὐδὲν ἄσμα
ἤκούσθη, ὁ δὲ λυρικώτερος τῶν τρουβαδούρων των μετέβη
πρὸς ἀναψύχην εἰς Καλαμάκιον καὶ δὲν εὗρεν οὔτε νὰ φάγῃ.

Ἀλλ' ἐμβάσαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν σημεῖον τοῦ ἀρθροῦ μας
ὅπου αἱ λέξεις μας θὰ συμπτέωσι μὲ τὰς τοῦ Αἰῶνος.

Ὑπομονή !

Ἄλλ' ἂν συμπίπτωσιν αἱ λέξεις μας δὲν συμπίπτουσιν ὅμως καὶ αἱ ἰδέαι μας.

Καὶ τώρα, φίλτατε *Αἰὼν*, ἐλευθερόνω τὸν κάλαμόν σου καὶ ἀπάντησε, ἀλλὰ δι' ἀγάπην τῆς πατρίδος σου μὴ γράψῃς πλέον : **Ῥπομονή.**

Διότι ἡμεῖς ἔχομεν ἐσωτερικὴν ὅλως ἐργασίαν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ τιμὴ τοῦ τόπου, ἅψες δὲ τὴν διπλωματίαν εἰς τὰ λουτρά της νὰ λούεται, καὶ εὐχου μάλιστα νὰ πλυθῇ καλὰ, ἴσως καὶ καθαρὴ ὁ θαλωμένος νοῦς της.

Καὶ πρόσθε μὴ ἐπαναλάβῃς πλέον τὴν γνώμην ὅτι τὸ **ἔως πότε παλληκάρια** καὶ ἡ **ὑπομονή** δὲν εἶνε δύο ἀντίθετα πράγματα.

Σφίγγ.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ποῖος δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον φιλοπόλεμοι, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι τὸ ὁμολόγησαν τέλος πάντων; Τοῦλάχιστον ἡ *Βακίη* γράφουσα περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Γλάδστον λέγει ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, ὁ μέγας φιλέλλην, θὰ παραιτηθῇ τῆς πρωθυπουργείας χάριν τῆς υἱείας του.

Καὶ ἐπιλέγει :

«Οἱ φίλοι τῆς εἰρήνης εὐχονται ν' ἀπόσχη ὅλως τῶν πολιτικῶν.»

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων οὐδεὶς κάμνει τὴν τουρκικὴν ταύτην εὐχὴν.

Ἄρα οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων εἶνε φίλος τῆς εἰρήνης.

Ἡῤῥησεν ὁ πληθυσμὸς μας χωρὶς νὰ πάρωμεν χαμπάρι. Ἡ Χακικὰτ σχολιάζουσα τὴν εἰδησιν τοῦ *Messenger d' Athènes* γράψαντος, ὅτι ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ ἐξαγάγῃ στρατὸν 228,694 ἀνδρῶν, ἀνατρέχει εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφούς καὶ συζύγους καὶ τέκνα τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ εὐρίσκει ἕνα πληθυσμὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκ 5,000,000 κατοίκων.

Εὐρέθη καὶ **θεὸς ἀπὸ μηχανῆς** διὰ τὰ δράματα τὰ ἐπικληθέντα τοῦ βιασμοῦ τῆς τέχνης. Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς *Κόρης τοῦ Τιγκορέτου* φίλος τις ἐκ τῶν μᾶλλον εὐφυῶν — καὶ τὸ **Μὴ Χάνεσαι** δὲν καταδέχεται νὰ ἔχη κουτοῦς φίλους — βλεπων ὅτι ὁ αἴτιος τῆς παρατάσεως τῶν κακουχιῶν τῶν ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἐπὶ πλατείας προσώπων ἦτο ὁ Πέτρος Ἀρέτσος ἀδμημονῶν λέγει : «Μὲ ἕνα καλὸ **ξύλο** τοῦ Ἀρέτσου τὸ δράμα θὰ ἐτελείονεν ἀπὸ τὴν πρώτην πρᾶξιν».

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Τὸ ἐπισημότερον συμβάν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἡ καταναγκαστικὴ τοῦ ἀνάστασις **Ἀμλέτου**.

Τυμωρούχος ἐγένετο ὁ **Διονύσιος Ταβουλάρης**.

Ἄς μὴ σὲ πειράξῃ, κύριε ἡθοποιέ, ἡ λέξις αὕτη τὴν μεταχειριζόμεθα κυριολεκτικῶς, οὐχὶ ὑπὸ τὴν κακὴν ἔννοιαν, ἣν ἀπέδωκεν αὐτῇ ἡ συνήθεια τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης τολμηρὸς ὡς ποιητικὴ διάνοια ἔλαθε τὸν λωστὸν τῆς τέχνης του καὶ ἐπιτηδεῖως γτοῦκ, γτάκ,

ἐνέτρεψε τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ βαθύγλυπτα μάρμαρα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Σαῖξπηρ εἶχε θάψει τὸν μυστηριωδέστερον ἥρωά του, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἐκπροσώπησις τῆς ἀθανασίας τοῦ πνεύματος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ὅστις κατὰ τοὺς ἐκτεθυλημένους τούτους χρόνους εἶχε τοσοῦτον βαρυνθῇ τὸν κόσμον, ὥστε παρεμέρισεν ὀλίγον, ἵνα παρέλθῃ ἡ σωρεία τῶν ἡρώων τῆς νεωτέρας τέχνης, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι τὴν πομπεῖαν τῶν ἐπὶ κάρρων καὶ ὄνων, ὡς ἀχθοφόροι, ἢ ὡς ἐπαῖται, ὡς μαχαιροβγάλται ἢ δολοφόνοι διερχόμενοι τὴν βάρβαρον σκηνὴν τῶν νεωτέρων χρόνων.

* *

Ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης εἶπομεν, ὅτι εἶνε τολμηρός. Φύσις ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ποιητικωτέρων πνευμάτων τῆς κλασσικῆς τέχνης, ἡθοποιὸς ἀποκτήσας διὰ τοῦ συνεχοῦς συγχρωτισμοῦ φωνῇ ἥρωος τοῦ Σχίλλερ, κόμην ἥρωος τοῦ Γκαίτε καὶ βράδισμα Σαῖξπηρικοῦ ἥρωος.

Ἐ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀμλέτου.

Καὶ τὸ κατῴρθωσε.

Τοῦλάχιστον ὅσοι εἶδον εἰκόνας τοῦ ἀκατανοήτου αὐτοῦ θανοῦ ἀνεγνώρισαν ὑπὸ τὴν στάσιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τὸν Ἀμλέτον.

* *

Τὸ θέατρον τὸν ἤκουεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μετ' εὐχαριστήσεως.

Τοῦλάχιστον δὲν ἠκούσθη οὐδὲν παράπονον, ἂν καὶ παρετηρήθησαν μετὰ τῶν θεατῶν πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τὰ *γρωρίζουν ὅλα*.

Ἐνα μόνον εἶχεν ἐναντίον τοῦ ὁ Ἀμλέτος. Τὸν μεταφραστὴν αὐτοῦ.

* *

Ἄ !

Ἡ μετάφρασις αὕτη ἤθελε σκότωμα, ἀφοῦ ἐτόλμησε νὰ σκοτώσῃ τὰς ὠραιότερας ἰδέας, τὰς ὁποίας παρήγαγέ ποτε ὁ θεϊότερος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἔπειτα λέγουν, ὅτι αἱ μεγάλαι ἰδέαι εἶνε ἀθάνατοι. Σκοτόνουνται, φίλε μου, σκοτόνουνται ἀπὸ τοὺς δασκάλους, οἵτινες ἔχουσι τὰ φονικώτερα δηλητήρια τὰς δοτικὰς, καὶ τὰ ὀξύτερα ἐγχειρίδια τὰ ἀπαρέμματα.

Τὰ ἀπαρέμματα καὶ αἱ δοτικαὶ εἶχον καταπληγῶσαι τὸν δυστυχεῖ Ἀμλέτον ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκόμῃ σκηνῆς πρὸ τοῦ δόλου τοῦ βασιλέως.

Καὶ ἐβλεπες νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ περιπαθεὶς στόμα αὐτοῦ ὅλοι οἱ ἀδάμαντες τῆς μεγαλοφυΐας θαλωμένοι ἀπὸ τὴν δασκαλικὴν σκόνιν.

Τί ἀδιακρισία !

Βρὲ ἄνθρωπε, ἦτο ἀνάγκη νὰ μᾶς κάμῃς στίχους ;

* *

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐννοήσαμεν ἐκ τῆς μεταφράσεως χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην δασκαλικῶν συλλογισμῶν εἶνε ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Λοιπὸν, Ἀμλέτε, ποῦ εὐρίσκεται ὁ Πολωνίος ;

— Ἐδῶ.

— Ποῦ ἐδῶ ;

— Ἐδῶ, εἰς τὸ δεῖπνον. Ἄλλ' ὅχι ὅπου τρώγει, ὅπου τρώγεται.

* *

Καὶ ἑτέρα φράσις, ἥτις ἄγνωστον πῶς παρεξέφρησεν εἰς